

AARHUS TEATER
SCALA

SCENER FRA ET ÆGTESKAB

Af Ingmar Bergman

//

Hvad er der ellers at sige: Det tog tre måneder at skrive dette opus, men en ret stor del af mit liv at erfare. Jeg er ikke sikker på, det ville have været bedre, hvis det havde været omvendt, selv om det havde virket finere. Jeg har følt en slags hengivenhed for disse mennesker, mens jeg har arbejdet med dem. De er blevet temmelig selvmodsigende, af og til barnligt ængstelige, af og til ganske voksne. De vrøvler en hel del, ind imellem siger de noget fornuftigt. De er angste, glade, egoistiske, rare, kloge, selvopofrende, hengivne, vrede, milde, sentimentale, uudholdelige og elskværdige. Alt mellem hinanden. Nu må vi se, hvordan det går. Fårö, den 28. maj 1972

//

Fra Ingmar Bergmans forord til tv-serie-manuskriptet
Scener fra et ægteskab, s.8. Det Schønbergske forlag, Kbh. 1974.

Stine Stengade / Jens Zacho Böye

SCENER FRA ET ÆGTESKAB PÅ TV, FILM OG TEATER

Optagelserne af tv-serien *Scener fra et ægteskab* sluttede 3. oktober 1972, og i 1973 blev den første gang vist på svensk TV2 i seks afsnit. Serien blev en enorm succes. Det mest populære afsnit, det næstsidste, blev set af 3,5 mio. svenske tv-seere. Bergman var henrykt over at nå ud til så mange. Omtalen var massiv, både i medierne såvel som i de svenske hjem. Det er kendt at skilsmisseraten i Sverige steg drastisk i tiden efter, ligesom parforholdsterapeuter og familierådgivningskontorer gik en travl tid i møde. Efter den fænomenale succes i Sverige opstod også en massiv international interesse. Serien blev sendt i en lang række lande uden for Sverige og året efter, i 1974, var der i USA premiere på en spillefilmsversion med en komprimeret spilletid på 155 minutter i forhold til seriens 278 minutter. Filmen modtog en Golden Globe som bedste ikke-amerikanske film.

De to hovedroller Johan og Marianne blev spillet af Erland Josephson (f. 1923) og Liv Ullmann (f. 1938), og selvom Bergman med *Fanny og Alexander* i 1982 annoncerede, at han havde lavet sin sidste film, kunne man på svensk tv i 2003 se filmen *Saraband*, hvor ægteparret Johan og Marianne – spillet af de samme skuespillere – mødes igen ca. 30 år efter *Scener fra et ægteskab*.

I 1981 bearbejdede Bergman selv tv-manuskriptet til en teaterversion for Residenztheater i München, hvor han var fast instruktør fra 1976-85. Bergmans ambition var at vise det tyske publikum den svenske dramatikertradition og Bergmans egne rødder ved at opføre tre forskellige forestillinger, som skulle spilles parallelt på tre af teatrets scener. Det drejede sig om August Strindbergs *Frøken Julie*, Henrik Ibsens *Et dukkehjem* og hans egen *Scener fra et ægteskab*. Af praktiske årsager kunne denne idé ikke virkeliggøres og i stedet opførte man en meget forkortet version af *Et dukkehjem*, som efter en pause blev fulgt op af *Frøken Julie*. På Marstall, som hørte under Residenztheater, spillede man så sceneversionen af *Scener fra et ægteskab*.

Det er denne teaterversion instruktør Morten Kirkskov har bearbejdet til Aarhus Teaters forestilling, hvor Stine Stengade og Jens Zacho Böye spiller ægteparret Marianne og Johan.

Stine Stengade / Jens Zacho Böye

INGMAR BERGMAN

Ingmar Bergman (1918-2007), svensk instruktør og manuskriptforfatter. Bergman levede størsteparten af sit liv på den lille svenske ø, Fårö, nord for Gotland. Her optog han flere af sine film, og det var også her han døde, 89 år gammel, i 2007. Bergman bliver betragtet som et af de største film- og teatermennesker, Europa og verden har haft. Gennem en usædvanlig lang karriere skabte han op mod 50 film og 150 teaterforestillinger. I privatlivet var Bergman også yderst aktiv. Han var gift fem gange og efterlod sig ni børn.

Bergman var en stærkt personlig billedmager, der skabte sin egen stil og retning både inden for film- og teaterverdenen. I sine ofte eksistentielt filosofiske værker satte han fokus på det enkelte menneske, svære menneskelige relationer, ægteskabet, moral, tro, ensomhed og fortidens spøgelse.

Bergman påbegyndte i begyndelsen af 1940'erne et litteraturstudium ved Stockholms universitet. Det blev dog afbrudt efter blot

to år, for at den unge Bergman kunne koncentrere sig om at skabe kunst frem for 'blot' at lære om det. I 1944 blev han til trods for sin unge alder udnævnt som teaterchef for Helsingborg Stadsteater, og han bestred siden hen flere ledende stillinger inden for teaterbranchen blandt anden som teaterchef for Malmö Stadsteater i 1952-58 og for nationalscenen Dramaten i 1963-66.

Da Bergman i 1970'erne i forbindelse med en skattesag (en sag han senere blev renset for) blev arresteret midt under prøverne til en forestilling, blev det for meget for ham. Han forlod landet for bl.a. at slå sig ned i Tyskland, hvor han var fast tilknyttet som instruktør for Residenztheater i München, og vendte først tilbage til sit hjemland ni år senere.

Bergman døde i sit hjem på Fårö den 30. juli 2007, 89 år gammel.

Jens Zacho Böye / Stine Stengade

INSPIRATIONSKILDER

Scener fra et ægteskab begyndte med tanken om et fremgangsrigt og lykkeligt ægtepar, som sad i en grøn plyssofa og blev fotograferet til et ugeblad, dét som skulle blive til seriens første scene. Bergman havde mødt de mennesker en gang, påstod han. Han havde haft et par danske venner, som altid var bedårende, store i sindet, aldrig blev fulde, kun charmerende berusede. De sagde altid de rigtige ting og selv, hvis de havde influenza, var de elegante.

"Jeg kan huske at dette irriterede mig så frygteligt, at jeg en gang forsøgte at forføre fru (det er over 20 år siden), hvilket naturligvis mislykkedes, og det irriterede mig yderligere". Jeg gjorde det i desperation for at ruske op i det. Og med ét så jeg dem sidde der i min gamle sofa og blive interviewet. Og så tænkte jeg: Nu skal de få!"

Mange mente, at *Scener fra et ægteskab* markerede noget helt nyt i Bergmans kunstneriske arbejde. Der var ingen Gud, ingen bergmansk introspektion, men en tv-serie, som "handler om dig og mig", som en journalist udtrykte det. Bergman var enig og indså, at det var første gang "til hans overraskelse", at han skrev noget om mennesker, som lå uden for ham selv; "Jeg har anvendt mine egne og andres erfaringer, men jeg har ikke projiceret mig selv og mit eget liv i det her". Men på spørgsmålet om, hvorfor *Scener fra et ægteskab* var så anderledes i forhold til de Bergmanfilm, man var vant til, svarede han; "Tja, du ved, det er jo den samme pokkers mand, det er bare nogle andre sager som findes hos ham, som nu får lov til at komme frem i lyset". "Men nu forekommer ikke en gang Gud, om det så er i en konversation eller forklædt

som tjener eller gartner"? "Nej det er rigtigt, at Gud ikke forekommer, men jeg er langt fra at være ikke-troende. Jeg er virkelig, hvad man forbinder med en troende. Jeg tror på det hellige i mennesket". Som beskrevet ovenfor følte Bergman ikke nogen tæt forbindelse med Johan og Marianne, selvom han indrømmede, at de havde nogle karakteristika tilfælles, "som fx vores middelklassebaggrund med dets tveæggede indflydelse på karakterudviklingen (det lyder vel flot?). Begge er akademikere, hvilket ikke skulle være en byrde for dem, og de er velhavende i den forstand at de bor i et hus og begge har jobs og biler, og de er begge to vant til at formulere sig, hvilket ikke betyder, at de siger de rigtige ting eller er mere ærlige og kloge end de fleste".
(...)

Bergman har sagt at *Scener fra et ægteskab* har taget "et voksenliv at erfare". Mindst én del af livet har en direkte parallel i tv-serien. I sin selvbiografi *Laterna Magica* skriver Bergman om, hvordan han flygter fra sin kone til Paris med Gun Hagberg. Han fortalte sin kone "alt hvad der var at fortælle" og tilføjer senere "alle som er interesserede kan følge handlingen i 3. del af *Scener fra et ægteskab*. Den eneste afvigelse var skildringen af elskerinden Paula. Gun var nærmere hendes modsætning".

Fra Ingmar Bergman Foundations hjemmeside:
Face to Face. www.ingmarbergman.se,
oversat til dansk af red.

Jens Zachø Böye / Stine Stengade

“Teatret er ikke et tempel
men et horehus”
”

– Ingmar Bergman til Suzanne Brøgger, 1991

HÆDERLIGE MENNESKER
PÅ EN SCENE ER GENERELT

KEDELIGE

Interview med
instruktør
Morten Kirkskov
Af dramaturg
Trine Holm Thomsen

Ingmar Bergman bearbejdede selv manuskriptet fra sin tv-serie til et teaterstykke i 1981, da han satte det op i München. Det er denne version, du har viderebearbejdet til Aarhus Teaters forestilling, som vel på sin vis næsten går endnu tættere på det intime drama end både tv-serien og teaterforlægget?

Ja, tv-versionen har flere bi-karakterer, som spejler og udfordrer Marianne og Johans forhold. Bergman selv skar også de fleste af disse personer væk i sin teaterversion, men lod journalisten Fru Palm være tilbage i den første scene, hvor hun interviewer Johan og Marianne til et dameblad. Jeg havde faktisk i første omgang lyst til at inddrage et par af tv-versionens kvinder, bl.a. findes der en fantastisk karakter, Fru Jacobi, som nok så indtrængende beder Marianne, der jo er advokat, om hjælp til at blive skilt, fordi der ikke findes kærlighed i ægteskabet. Men jeg valgte alligevel at fokusere på det helt nære, og syntes at sådanne sidehistorier, som gør sig godt i en tv-serie, der også er længere, ville

fjerne fokus fra vores hovedkarakterer. Jeg besluttede derfor modsat at fortætte persongalleriet og dermed også at stryge journalisten, så Marianne og Johan er helt alene og kun har sig selv og hinanden og faktisk også publikum at spejle sig i og slås med. Vi forsøger på den måde at give et næsten privat indblik i deres ægteskabelige bestræbelser. Min tanke er, at det skærper deres drama og giver den klaustrofobiske stemning, som et ægteskab eller samliv kan være forbundet med.

Scener fra et ægteskab er allerede kendt af mange fra tv. Hvilke tanker har du gjort dig i forhold til at iscenesætte dette næsten kanoniserede værk på teatret?

Da jeg blev spurgt om, jeg ville instruere *Scener fra et ægteskab*, var jeg ikke i tvivl. Det ville jeg gerne. Skuespillerne er jo af enorm betydning for dette stykke, og jeg forestillede mig umiddelbart, at vi skulle finde to lidt ældre skuespillere til hovedrollerne. Men snart gik det op for mig, at jeg var så ung, da jeg så tv-serien, faktisk var jeg stadig en dreng, og derfor opfattede jeg selvfølgelig Liv Ullmann og Erland Josephson som gamle. Men Marianne og Johan er jo på min alder – altså kun halvgamle..., og med handlingen placeret i vores tid, er de en del af min egen generation. Det gjorde opgaven yderligere interessant. Jeg var hurtigt klar over, at stykket nemt kunne placeres i nutiden. I *Scener fra et ægteskab* er manden og kvinden portrætteret så genkendeligt og alment, at de ikke behøver at fastholdes i en bestemt, forgangen periode. Når man så har de skuespillere, man bedst kan tænke sig, så forsvinder Liv og Erland, synes jeg. Så er der kun Ingmar tilbage med sin store kærlighed til både manden og kvinden. Ingmar Bergman bliver tilbage, og Stine Stengade og Jens Zacho Bøye tager over på scenen. Jeg synes egentlig ikke, der hviler en kæmpetung forpligtelse eller en byrde på vores skuldre, andet end den, man altid har, når man står med en ekstremt velskrevet tekst, som skal forløses på scenen. I dette tilfælde: at fortælle denne historie og optimere mulighederne for identifikationspunkter i de fysiske og følelsesmæssige situationer, som Bergman har anbragt sin mand og sin kvinde i.

Kvinder er også aber

- Stine Stengade under prøverne på *Scener fra et ægteskab*

Men mediet er et andet?

Ja, derfor er én af de store udfordringer ved at omsætte *Scener fra et ægteskab* til teatret at finde frem til et rum, hvori scenerne kan udspille sig. På film og tv arbejder man oftest med naturalistiske rum, som ligner det karaktererne kunne bo i, hvis det var virkelighed. Scenografen Rebekka Bentzen og jeg fandt frem til at placere Johan og Marianne ret konkret i Scala-rummet, altså næsten påstå, at de bor i Scala og viser scener fra deres liv derfra. Det er en måde at åbne formen på, ligesom Bergman selv gør ved fx at lade karaktererne tale direkte til os. Og så syntes vi, at det nordiske træ, som væggene er beklædt med i Scala, passer godt til dette skandinaviske drama.

I 1973 da tv-serien blev vist og i tiden efter steg skilsmisseantallet i Sverige drastisk, og der opstod en heftig debat om Bergmans serie og om samlivsformer, parforhold, ægteskab, utroskab osv. Med de mange skilsmisser, vi har i dag, synes Bergmans ægteskabsdrama vel næsten mere aktuelt end nogensinde?

I dag er vi fuldt ud bevidst om skilsmissen som en mulighed, hvis det ikke rigtigt svinger mellem to mennesker i et ægteskab. Vi kan jo bare blive skilt, det er ganske normalt for os, nærmest reglen – den mulighed blev ikke anvendt så ofte, da tv-serien kom frem. Der var måske frie, alternative samlivsformer, men den borgerlige ægteskabspagt brød man ikke så ofte. I dag er det nye mere den omvendte model: Man kan simpelt hen vove sig ud i at blive sammen – det er det nye. Jeg tror også, det bliver mere og mere moderne at forsøge det, nu hvor skilsmisseprocenten vel har oversteget de 50 %. På sin vis er det også det, der sker i *Scener fra et ægteskab* for, der er jo en slags Happy End på denne historie. Og det er naturligvis kun en slags. For stykket rejser spørgsmålet: Hvad nu hvis, den kærlighed, vi trods alt føler for hinanden, skal blive ved at holde os sammen? Hvordan skal vi så være sammen? Det er et interessant spørgsmål. Hvordan får vi forholdet, for nu ikke bare at bruge ordet ægteskab, til at fungere, hvis vi ikke indordner os under det (små)borgerlige samfunds normer. Hvordan kan vores forskellige "naturer" få mulighed for at udfolde sig i noget så civiliseret som et ægteskab eller et traditionelt parforhold? Jeg håber, at publikum, som jo for en stor dels vedkommende sikkert er eller har været gift, kan opleve en genkendelighed ved ægteskabet, skilsmissen osv. som fremstilles på scenen, og at den måske også åbner nye perspektiver. Måske kan man i genkendeligheden føle en slags katarsis, en renselse, ved at følge dette ægteskabs deroute, som Bergman så godt har beskrevet.

Det synes som om, der i dag er et spændingsfelt mellem en tiltrækning af og en værnen om ægteskabet, hvilket fx ses i den aktuelle debat om homoseksuelles ønske om kirkelig vielse, og så de mange skilsmisser. Ser du denne form for ambivalens i forhold til ægteskabet afspejlet i *Scener fra et ægteskab*?

Stykket stiller jo klart spørgsmålstegn ved ægteskabet – er det ikke opreklameret, er det ikke bare besværligt og forløjet, og kan vi overhovedet eksistere som individer i den institution? Og dermed er Bergman naturligvis ude med riven efter vores fastlåste og endda romantiske forestillinger om ægteskabet. Han forsøger at nuancere kærligheds-begrebet. Kærligheden er, trods skilsmissen, hele tiden tilstede mellem Johan og Marianne, men kærlighed og ægteskab er ikke nødvendigvis to forenelige størrelser hos Bergman, som dog selv må have troet på ægteskabet, eftersom han blev gift og skilt flere gange. Og så har han det vel som sin forgænger August Strindberg og sin samtidige Edward Albee, at ægteskabet er et tillokkende sted at gøre af sin kærlighed og tilbringe sit voksenliv – og at helvede hele tiden ligger på lur lige om hjørnet.

Du har flere gange skabt intim-forestillinger med kun to medvirkende – sidste gang var i 2009 på Aarhus Teater, hvor du instruerede forestillingen Den eneste anden – hvad er det ved kammerspil, det psykologiske spil, du så godt kan lide?

Det er rigtigt, at jeg flere gange har beskæftiget mig med at gå helt tæt på det heteroseksuelle, konventionelle ægteskab eller parforhold - uden at jeg egentlig selv har den store erfaring med den slags. Men med visse ting i livet er det sådan, at man har erfaring med noget uden, at man selv har gennemlevet det, altså haft konkrete oplevelser som baggrund for erfaringen. Sådan har jeg det med ægteskabet. Jeg tænker meget over det, registrerer og holder af at observere andre mennesker. Og så er der jo det med ægteskabet, den eneste ene, parforholdet, tosomheden, familien osv. – at de jo er så etablerede, påtrængende, krævende og afgørende elementer i vores kultur, at man, ligegyldigt hvordan man er sat sammen, er nødt til at tage stilling til disse livsforhold. Det gør man, ikke bare når man er i dem, men i høj grad også når man ikke er i dem. Længslen efter at være en del af en sådan sammenhæng, angsten for at havne i den, eller måske endda det helt reelle fravalg i forhold til den, gør, at man alligevel tager stilling og får raget en viden til sig i større eller mindre grad. Jeg er så nok ret optaget af nærværet mellem mennesker. Det er den ene, mere personlige side af den sag. Den anden side, den professionelle er, at jeg holder af at være i et intimt rum med skuespillere. Det interesserer mig at udfordre dem og få dem til at finde frem til det sted, hvor situationerne på én gang bliver menneskeligt og teatralisk stærke - det sted, hvor karakterernes selvopfattelse og hæderlighed bliver perforeret, og hvor man kommer et ekstra hak ind i det komplekse og det knapt så kønne ved os mennesker. Hæderlige mennesker på en scene er generelt kedelige.

18:19

Stine Stengade

JENS ZACHØ BØYE

Jens Zachø Bøye (f. 1958) er uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1984 og har medvirket i omkring 100 teaterforestillinger, både på Aarhus Teater og flere af landets teaterscener, bl.a. Vejle Musikteater, Aalborg Teater, Husets Teater og Det Danske Teater. Senest har publikum på Aarhus Teater set Jens Zachø Bøye som Oscar i *Fanny og Alexander* og *Hardy* i Engel i efteråret 2010.

På Aarhus Teater har Jens Zachø Bøye medvirket i en lang række forestillinger, hvoraf kan nævnes Lord Asriel i *Det gyldne kompas 1 & 2* (2008-09), Darwin i *Darwins testamente* (2009), Ardalion Ivolgin i *Idioten* (2007), Sixten i Gregersen Sagaen (2007-08), Tambourmajoren i *Woyzeck* og Generalen i *Hjertets terrorister* (2007), Macbeth i *Macbeth* (2001), Kreon i *Antigone* (2000), Søren Sibast i *Den blinde Maler* (1999) og Gösta Berling i *Gösta Berlings Saga* (1992).

Jens Zachø Bøye er uddannet fra Skuespillerskolen ved Aarhus Teater i 1984 og debuterede samme år i musicalen *Godspell*. I 1986 smeltede han hvert et pigehjerte i landet som kalenderprinsen Valentin i DR1s julekalender *Jul på Slottet*. Efter tre år i Aarhus blev Jens Zachø Bøye freelancer og havde opgaver for flere københavnske teatre samt tv, inden han i 1990 vendte tilbage til Bispetorv.

Jens Zachø Bøye har siden 1988 haft Walt Disneys monopol i Danmark på Ninka Ninus' stemme i *Peter Plys*, foruden, at han har lagt stemme til lydbøger, tegnefilm, TV-udsendelser samt et væld af TV-reklamer.

STINE STENGADE

Stine Stengade (f. 1972) er uddannet skuespiller fra Statens Teaterskole 1998. Hun har læst dansk og engelsk på Københavns Universitet og fik sideløbende undervisning i skuespil, så hun kunne forfølge drømmen om at stå på de skrå brædder.

Umiddelbart efter hun blev færdiguddannet, fik hun et gennembrud med rollen som Lisbeth Gordan i tv-serien *Edderkoppen*, og har siden medvirket i en række andre serier, bl.a. *Rejseholdet*, *Sommer*, *Langt fra Las Vegas* – og senest *Borgen*.

Stine Stengade er ikke mindst kendt fra filmværket, og i 2001 tog hun både publikum og anmeldere med storm i rollen som Kira i dogme-filmen *En kærlighedshistorie*. Præstationen indbragte hende i 2002 både en Bodil og en Robert for Bedste kvindelige hovedrolle. Stine Stengade har medvirket i et stort antal film, bl.a. *Prag* (2006), *Den du frygter* (2008) samt *Flammen og Citronen* (2008), *Dagen derpå* og *Befri mig vel* (2011).

Stine Stengade har på Det Kongelige Teater spillet i *Kærlighedens Kvæulanter*, *Hæsten*, *Ivanov* og *Onkel Vanja*. I 2001 spillede hun rollen som Viola i *Helligtrekongersaften* på Grønnegårds Teatret og var samme år med i *Guddommeliggygelsen af den laveste fællesnævner* på Mammot Teatret. Siden har hun bl.a. spillet Marguerite Gautier i *Kameliadamen* på Gladsaxe Teater i 2002, *Nattur* på Husets Teater (2005) *In Memoriam* på Betty Nansen Teatret (2008) samt *Foragt* på Teater Camp X (2008).

Det er første gang Stine Stengade gæster Aarhus Teater.

SCENER FRA ET ÆGTESKAB

Af INGMAR BERGMAN

Oversættelse
Lars Kjeldal

Bearbejdelse & iscenesættelse
Morten Kirkskov

Scenografi
Rebekka Bentzen
(4. års elev fra Statens Teaterskole)

Lysdesign
Sune Munk Schou

Lyddesign
Kim Engelbrecht

Instruktørassistent
Susanne Hjelm Pedersen

Marianne
Stine Stengade

Johan
Jens Zacho Böye

PRODUKTIONSTEAM

Producent
Mikkel Rønnow

Dramaturg
Trine Holm Thomsen

Forestillingsleder
Joe Otterstrøm

Voice coach
Louise Thrane

Marketing
Agnete Krogh

Sufflør
Anette Walsø

Scenen
Morten Lund
Mikael Enander

Malersal
Ruth Grønborg

Smed
Svend Christensen

Snedker
Erik Wisler

Rekvisitør
Lasse Askefrø

Skræddersal
Henny Andersen

Frisør
Jenni Koch

Afvikling lys/lyd
Ken Jørgensen

Stunt
Stig Günther

Afvikling sminke / mask
??????????????????

Påklæder
??????????????????

MUSIK

Ravel
Violin Sonate G-Dur - Blues,
spillet af Jean Jaques Kantorow og
Jaques Rouvier

St. Germain
Rose Rouge

Premiere
Aarhus Teater
Scala
11. februar 2011

Forestillingens varighed
ca. 2 timer og 30 minutter
inkl. pause

Programredaktion
Trine Holm Thomsen
Agnete Krogh

Foto fra afsluttende prøver
Rasmus Baaner

Program layout
Jørn Moesgård as

Tryk
EJ Graphic A/S

Forestillingen opføres efter
aftale med Josef Weinberger
Limited, London, på vegne af
The Ingmar Bergman Foundation.

INSTRUKTØREN
Morten Kirkskov (f. 1963) er skuespiller,
instruktør og forfatter og tiltræder 1. juli 2011
som teaterchef på Aalborg Teater.

Morten Kirkskov er uddannet fra Skuespillerskolen
ved Odense Teater i 1990. Han har siden medvirket
i over 40 forestillinger og har i perioder været en
del af det faste ensemble på Det Kongelige Teater.
Han har desuden medvirket i en række film, bl.a.
En kort, en lang og populære tv-serier som *Taxa*,
Sommer og *Borgen* på DR1.

Som instruktør har Morten Kirkskov instrueret på
Mungo Park, Østre Gasværk, Kaleidoskop, Bellevue
Teatret, Aalborg Teater og Aarhus Teater.

Morten Kirkskov har skrevet teaterstykket
De Ubekendte, kortfilmen *Tre Somre* og, sammen
med Carlos Oliveira, spillefilmen *Rosa Morena*.
Rosa Morena er den første dansk-brasilanske
koproduktion nogensinde. Filmen havde i
november 2010 verdenspremiere på Sao Paulos
internationale filmfestival, hvor den vandt en pris.
Filmen får premiere herhjemme den 12. maj 2011.
Morten Kirkskov romandebuterede i foråret 2010
med bogen *Kapgang*, som er solgt til filmatisering
af Nordisk Film med Niels Arden Oplev som
instruktør.

Morten Kirkskov modtog i 1997 Lauritzen-prisen.
Han har desuden undervist på Statens Teaterskole
siden 1997 samt oversat dramatik fra engelsk,
svensk og norsk.

SCENOGRAFEN
Rebekka Bentzen (f. 1984) er 4. års scenograf-
studerende på Statens Teaterskole.
Som en del af uddannelsens forløb har Rebekka
Bentzen lavet scenografi på diverse produktioner,
bl.a. Den Adelsglade Borger, Grønnegårds Teatret
(2009). Hun har desuden været scenograf på flere
novellefilm og små teaterproduktioner samt været
scenograf-assistent for flere scenografer.

HOVEDSPONSORER

**SPAREKASSEN
KRONJYLLAND**

mere end penge

www.sparkron.dk

CERES

BYEN & BRYGGERIET

www.ceres.dk

Jyllands-Posten

www.jp.dk

EVENTPARTNERE

www.agffodbold.dk

Søren Jensen
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

www.aarhusteater.dk
er udarbejdet af Heyday
og ITIDE i Ajour CMS

Kulturministeriet
støtter Aarhus Teater

AARHUS TEATERS
SAMARBEJDSPARTNERE

Arkitektfirmaet C.F. Møller A/S

A/S Panda

Bravida Danmark A/S

Chr. Østergaard I/S

Danske Bank

DEFCO A/S

EJ Graphic A/S

EL:CON

Elna og Erik Mariagers Fond

Handelsbanken

Harboe Skilte A/S

Heyday ApS

Holst, Advokater

Itide A/S

Jyske Bank

Jørn Moesgård as

KPMG

LETT Advokatfirma

Lindpro

Malermester Erik Dalsgaard A/S

Mangaard Travel Group

Nordea

Nykredit

Schouw & Co.

Spar Nord Bank

STARK

Aarhus havn

Aarhus Oliefabriks Fond

for Almene Formål

Århus Stiftstidende

TILMELD DIG
AARHUS TEATERS
NYHEDSBREV PÅ
AARHUSTEATER.DK

Vi skriver også om kulturen HVER DAG

Jyllands-Posten

